

[Dohrmann]

værn mod en total udplyndring dermed forsvinder.

Det ville måske have været til at tilgive, hvis det var sådan, at vi havde en garanti for, at skatterne virkelig blev sænket, men hvor har vi den garanti? Den findes ikke. Man kan godt her i dag og også om et halvt år påstå, at det f.eks. i 1987 bliver så og så billigt for skatteyderne, men intet forhindrer jo et folketingsflertal i at vedtage nye skatteforhøjelser, og med den erfaring, vi har, kan man føle sig temmelig sikker på, at det også er noget, der vil ske fremover, og så må jeg igen nævne, at rentefradragsretten er væk, så det, der her er ved at ske, er så absolut ikke noget, skatteyderne skal føle sig trygge ved.

Jeg vil også gentage, at lovforslagenes uforståelighed vil bevirke, at befolkningen bliver endnu mere usikker over for hele vores skattesystem. Et flertal i folketinget bestemmer naturligvis, hvor højt skattetrykket skal være, men det burde være sådan i dagens Danmark, at det samme flertal var i stand til at formulere nogle bestemmelser, som kunne forstås. Jeg tror ikke, der findes ret mange selv blandt uddannede revisorer o.lign., som kan forstå de lovforslag, vi her har til behandling. Det er kedeligt, det vil selvfølgelig igen bevirke, at en masse mennesker, som prøver på at leve op til lovenes hensigter, kommer i klemme og bliver straffet for noget, som de egentlig slet ikke ville gøre.

Vi mener som sagt, at man skulle afskaffe indkomstkatten totalt, begunstige dem, som ville gøre en indsats, og lægge skatten noget mere over på forbruget.

Vi kan ikke medvirke til de ting, der her ligger på bordet, og jeg tror også, at den videre behandling vil vise, at de partier, der har aftalt den såkaldte reform, på en lang række punkter vil være rygende uenige. Det er muligt, at man vil forsøge at dysse tingene ned hen ad vejen, således at man bare vedtager lovforslagene, og at man så hen ad vejen vil forsøge at lappe på det nye system, som vi har set igennem mange år man har gjort med det gamle. Men igen vil jeg sige, at det er godt, folketinget har taget fat på hele skatteområdet, men det er umådelig trist, at man har gjort det på en så dårlig måde, som tilfældet er.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Folketingets ældste medlem, justitsministeren, har netop udsendt en bog om de sidste års politiske historie, udviklingen i Danmark efter afslutningen af 2. verdenskrig. I denne bog, der hedder »Fra Christmas til Baunsgaard«, har han en observation, som jeg synes er relevant for de drøftelser, der har fundet sted i dag. Han skriver, hvad jo ikke overrasker tingets medlemmer, at uanset den politiske strid, der er mellem partierne, og som er dagligdagen her i folketinget, og som bør være dagligdagen i folketinget mellem forskellige partier, er det karakteristisk, hvis man ser på en lang periode af Danmarkshistorien, og hvis man ser på de vigtige sager, at det altid har været således, at de ansvarlige partier i fællesskab har været parat til at tage ansvaret for den udvikling, der har ført vort samfund frem til det stadi, det befinder sig på i dag.

Jeg synes, det var relevant at minde om dette, når vi i dag gennemgår de centrale love i et af de største lovgivningskomplekser, der har været forelagt dette ting i de sidste år, nemlig ændringen af vores indkomstskattesystem, sådan som vi har haft det med forskellige tilføjelser fra 1903.

Det er også relevant, når man ser på indholdet af de lovforslag, der foreligger i dag. Det er seks ansvarlige partier, der har sat sig ned, og det er jo rigtigt, som hr. Bernhard Baunsgaard siger, at det var langvarigt og i et venligt, men ikke lidenskabsløst og vel også nok til tider stormfuldt klima, vi gennemførte møderne, og vi kom til det resultat, der nu ligger på folketingets bord.

Det bærer præg af alle de partier, der deltog, og det siger sig selv, som det også er blevet fremhævet her, at de enkelte partier, der deltog, hver for sig lægger forskellig vægt på de forskellige elementer, der indgår i reformen.

Men der er dog noget, der har været fælles for os alle sammen, og det er formålet og målsætningen, sådan som den også er udtrykt i bemærkningerne til lovforslaget. Formålet har været at modvirke skattetænkning, at fremme den private opsparing, at sænke marginalskatterne, at forbedre børnefamiliens vilkår og at tilvejebringe en mere rimelig fordeling af skattebyrderne, således at man tilgodeser personer med ringe skatteevne. Dette formål er fælles, men den vægt, man lægger på de enkelte elementer i udformning-